

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/40/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117012008
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117012008.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.12.2019, v trestnej veci obžalovaného K. A. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/105/2017 zo dňa 04.06.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného K. A. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 4T/105/2017 zo dňa 04.06.2019 uznal obžalovaného K. A., nar. XX.XX.XXXX v N., trvale bytom N., B.. K. Č. XX, vinným z prečinov Útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a podľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 21.04.2017 v čase okolo 22.00 hod. vo svojom byte na X. poschodí, v N. na ul. K. Č. XX privolanej hliadke OO PZ Prešov sever X.. N. Ž., X.. N. Q. a svojej manželke počas zákroku vulgárne nadával, na výzvu X.. Ž. sa postavil, zovrel ruky v päšť a dal si ich pred hrudník a kričal na hliadku, že ich oboch „rozjebe“ a naznačil úder, pričom X.. Ž. sa uhol, použil proti nemu donucovacie prostriedky, zvalil ho na zem a za spolupráce X.. Q. mu priložili putá, pri ktorom sa snažil ich oboch udrieť päšťou a laktom a počas odvádzania k služobnému vozidlu im vulgárne nadával a vyhrážal sa zabitím a pred služobným vozidlom kopol kolenom X.. Ž. do brucha, avšak k zraneniu vyžadujúcemu lekárske ošetrenie Ing. Ž. O. X.. Q. nedošlo.

Za to mu uložil podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j) Tr. zákona a § 37 písm. h) Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona a § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon tohto trestu podmiennečne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona stanovil skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov. Podľa 42 ods. 2 Tr. zákona zrušil výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 0T/65/2017 zo dňa 19.09.2017 vo výroku o treste, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení a poučení o práve opravného prostriedku podal obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil. Podľa názoru obžalovaného, skutková veta výroku o vine nekorešpondovala s odôvodnením rozsudku, pričom skutok tak, ako ho vymedzil okresný súd v skutkovej vete sa nestal. V odôvodnení súdu absentuje myšlienkový postup a úvaha súdu, ako posudzoval jednotlivé dôkazy, a to izolovane, ako aj v ich vzájomnom súhrne a v ich vzájomných súvislostiach a nedostatočne odôvodneným rozhodnutím mu konajúci súd odňal možnosť konať pred súdom a porušil základné právo na spravodlivé súdne konanie. Skutkový stav zistený okresným súdom nemá, podľa jeho názoru, oporu vo vykonanom dokazovaní. Namietajúc v podstate hodnotenie vykonaných dôkazov vytkol okresnému súdu, že považoval jeho

výpoveď za nevhodnú vzhľadom na jeho vyjadrenie, že sa cíti byť nevinný. Tvrdenie súdu, že výpovede svedkov Ž., Q., F., N., ako aj K. A. sú vierohodné a hodnoverné, sú podľa odvolateľa v rozpore s prvotným rozhodnutím súdu vo veci, v ktorom sám skonštatoval, že výpovede svedkov sa v podstatných bodoch rozchádzajú, teda netvorí jednotný záver o skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a následne v ďalšom rozhodnutí vo veci samej konštatoval pravý opak bez toho, aby sa podstatným spôsobom zmenil ním zistený skutkový stav. Za nelogický považoval úsudok súdu, ktorý v odôvodnení konštatoval, že výpovede svedkov L.G., Ž., N., F., O. O. K. A. sú v podstatných skutočnostiach konzistentné, vzájomne sa podporujú a dopĺňajú, lebo podľa názoru odvolateľa, výpovede na mieste spáchania skutku zasahujúcich policajtov boli v priamom rozpore so skutkovou vetou rozsudku, respektíve z nich vôbec nevyplývali. Vo vzťahu ku skutočnosti, že mal voči zasahujúcim policajtom použiť násilie v podobe zovretia rúk v päšť a naznačiť úder päšťou voči zasahujúcemu policajtovi Ž. a že počas zakladania pút sa mal snažiť svedka Ž. O. Q. udierať päšťou a lakťom a pred služobným vozidlom mal kopnúť kolenom svedka Ž. do brucha, poukazoval na to, že svedok Ž. síce uvádzal, že obžalovaný sa k nemu približoval a keď prišiel do tesnej blízkosti na vzdialenosť 0,5 až 1,5 zaujal boxerský postoj a trhol hornou časťou tela vpred, no tento svedok neuvádzal žiadny pohyb päšťou smerovaný na jeho tvár. Z výpovede svedkyne F. taktiež nevyplývala skutočnosť, že mal použiť zovretú päšť ruky na útok proti svedkovi Ž.. Tá vo svojej výpovedi uvádzala, že obžalovaný sa prudkým pohybom dostal do telesnej blízkosti svedka Ž., ktorý to vyhodnotil ako útok na jeho osobu. Podľa odvolateľa z výpovede svedka N. nie je možné dospieť k záveru, že mal použiť zovretú päšť voči osobe svedka Ž.. Nevyplýva to ani z výpovede K. A. a ani z jeho vlastnej výpovede. Aj v otázke prudkého pohybu tela voči svedkovi Ž. boli, podľa obžalovaného, rozporuplné výpovede zasahujúcich policajtov. Kým svedok Ž. uvádzal, že obžalovaný sa mal k nemu približovať a až keď bol pri ňom na vzdialenosť 0,5 až 1,5 metra, mal prudkým trhavým pohybom smerom vpred naznačiť útok voči nemu, tak svedkyňa F. uvádzala tento priebeh odlišne, a to tak, že mal ležať na gauči a následne sa prudkým pohybom dostať do blízkosti Ž., a to až do takej, že sa mal dotýkať jeho nosa a ruky mal mať zovreté pred sebou. Obžalovaný spochybňoval vierohodnosť výpovede svedkyne F. v tejto časti, lebo stála za svedkom N., ktorý sám nemal priamy výhľad na predmetnú situáciu. Svedok N. opisoval situáciu taktiež rozdielne s tým, že uvádza iba prudký pohyb obžalovaného smerom k svedkovi Ž. na tesnú vzdialenosť a taktiež sa mu zdalo, že obžalovaný mal „iba“ zdvihnúť pravú ruku. Ďalej obžalovaný namietal preukázanie tvrdenia súdu, že sa mal počas zakladania pút snažiť atakovať svedka Ž. O. Q. päšťou a lakťom. Poukazoval na to, že keď z výpovede svedka Ž. vyplýva, že mal po tom, čo boli proti nemu použité donucovacie prostriedky zo strany svedka Ž., po ktorých mal zostať na zemi v pozícii s tvárou otočenou smerom k dlážke a rukami pod telom a mykal sa, nakoľko nechcel uvoľniť ruky za účelom založenia pút, svedok Q. ho mal udierať päšťou do oblasti chrbta a ramena, aby mu dostali ruky za chrbát, tak svedok Q., svedkyňa F., ani svedok N. vo svojich výpovediach neuvádzali, aby mal útočiť počas zakladania pút na svedka Ž. O. Q.. Podľa obžalovaného, v odôvodnení súdu absentoval logický záver, ako obžalovaný mohol realizovať útok päšťami a lakťami za situácie, keď bol otočený tvárou k zemi a s oboma rukami pod telom. Vo vzťahu ku konštatácii súdu, že mal kopnúť svedka Ž. do brucha pri predvádzaní na policajnú stanicu, kedy mal ruky založené v putách za chrbtom a mali ho z oboch strán držať svedok Ž. O. Q., a to takým spôsobom, že mal prudkým pohybom vpred dostať svedka Ž. pred seba do predklonu a následne ho kopnúť ľavým kolenom do oblasti brucha, odvolateľ vytkol okresnému súdu, že sa v plnom rozsahu stotožnil s výpoveďami svedkov Ž. O. Q. bez toho, aby ich podrobil konštruktívnej analýze o skutočnom a možnom priebehu skutkového deja. Podľa odvolateľa z ich výpovedí vyplýva, že pri takom predvádzaní stále by bol v predklone istený svedkom Q., ktorý mu týmto znemožňoval prudký pohyb nohou. Podstatnou skutočnosťou, s ktorou sa súd podľa názoru odvolateľa nevysporiadal, bol aj jeho zdravotný stav pred zákrokom, pričom on navrhoval vykonanie znaleckého dokazovania k tejto skutočnosti, ktorá podľa jeho názoru mala a má podstatný vplyv na zistenie skutkového stavu, pričom dodal, že v čase skutku jeho zdravotný stav neumožňoval pohyb bez bariel, ani akýkoľvek prudký pohyb. Aj údajné slovné vyhrážky na adresu zasahujúcich policajtov popisovali, podľa odvolateľa, všetci zasahujúci príslušníci Policajného zboru rozdielne a netvrdili, že by brali vážne takú povahu vyhrážok obžalovaného, aby tieto u nich mohli vzbudiť dojem, že ich obžalovaný myslí vážne. Svedkovia Ž. O. Q. vo svojej výpovedi opisujú tieto vyhrážky slovami, že „im zoberiem pištole, ich postrieľam, že mám vojenský výcvik“. Svedkyňa F. slovami, „že nikto ich tam nevolal, že by som s nimi vedel narobiť poriadky.“ Svedok N. uvádzal, že na žiadne vyhrážky si nespomínal a dodal, že celé správanie obžalovaného hodnotil nie ako útok, ale zdráhanie sa výkonu policajta. V odôvodnení rozhodnutia podľa odvolateľa absentuje, ako sa súd vysporiadal s klasifikačným znakom skutkovej podstaty útoku na verejného činiteľa, a to či zasahujúci policajti v danom prípade požívali status verejného činiteľa, a to konkrétne či vykonávali svoju právomoc v súlade s ustanoveniami § 1, 2, 8, 9, 18 zákona o Policajnom zbore, lebo platí, že ak príslušník policajného zboru prekročí svoju právomoc a uskutočňuje zákrok, na ktorý nie

je oprávnený, nepožíva ochranu verejného činiteľa a útok na jeho zdravie pri takomto prekročení by bolo možné posudzovať len ako trestný čin proti zdraviu a nie ako trestný čin proti verejnému činiteľovi. Okrem námietok proti hodnoteniu dôkazov, úrovne odôvodnenia napadnutých výrokov a námietok voči skutkovým a právnym zisteniam okresného súdu obžalovaný vytkol, že okresný súd neskúmal, či neprichádza do úvahy použitie materiálneho korektívu pri prečinoch, vzhľadom na kritériá uvedené v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zákona, teda, či jeho konanie skutočne dosiahlo závažnosť prečinu. V kontexte znenia skutkovej podstaty prečinov útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a podľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, je pojem fyzické napadnutie potrebné chápať ako použitie násillia, teda fyzickej sily, proti telu verejného činiteľa a vyhrážku ako pôsobenie na vôľu verejného činiteľa tak, aby u neho vzbudila dôvodnú obavu z jej uskutočnenia. Podľa obžalovaného, táto fyzická a psychická sila v tejto trestnej veci nedosahovala potrebnú intenzitu tak, ako to predpokladá skutková podstata týchto trestných činov, čo bolo podľa obžalovaného objektivizované výpoveďami zasahujúcich príslušníkov policajného zboru. V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodil podľa ustanovenia § 285 písm. a) alebo podľa písm. b) Tr. poriadku.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal.

V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku súd prvého stupňa v odôvodnení viac ako stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. V rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie sa vyrovnal s obhajobou. Nakoniec, vyplýva aj zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 04.06.2019, prečo nevyhovel návrhu obžalovaného na vykonanie rekonštrukcie. Neopomenul podať aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva teda aj to, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvého stupňa súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. To platí aj pre trestné konanie. Preto s námietkami odvolateľa voči samotnej zákonnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku sa odvolací súd nemohol stotožniť ani čiastočne.

Skutočnosť, že práve obžalovaný použil násillie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a vyhrážal sa ublížením na zdraví v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, a teda že tým úmyselne naplnil všetky znaky prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a zároveň aj prečinu útoku na verejného činiteľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zákona vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania.

Obžalovaný K. A. síce v podstate uvádzal, že on svojej vtedajšej manželke nič neurobil, neútočil na ňu ani sa jej nevyhrážal, pričom keď na jej oznámenie prišli do ich bytu policajti, tak ani tých nijako nenapadol a trval na tom, že ako osoba po operácii chrbtice sa na výzvu svedka Ž. postavil, postupne sa vyrovnal a nestihol ruky položiť vedľa seba, keď ho Ž. kopol do pravého členku, zhodil ho na zem, priľahol mu ľavé ucho, dostal päšťami do hlavy asi trikrát, Ž. mu priľahol ľavú nohu a ako ho udieral, on kričal policajtom, aby mu nerozbili okuliare, následne mu dali putá, dvihli ho takým spôsobom, že ruky mal takmer pri hlave, bol v hlbokom predklone a kričal, že to je policajná brutalita, že nič neurobil,

že nie je terorista, policajtom nenadával, nehovoril im, že ich „rozjebe“ do magickej kocky, alebo že ich poskladá a svedka Ž. nekopol ani pri predvádzaní. Zo spáchania predmetnej trestnej činnosti je však obžalovaný bez pochybností usvedčovaný nasledujúcimi dôkazmi.

Z výpovedí členov policajnej hliadky, poškodených X.. N. Ž. a X.. N. Q. zhodne vyplynulo, že na miesto činu sa dostavili na základe pokynu stálej služby o telefonickom oznámení exmanželky obžalovaného, ktorá uvádzala skutočnosti nasvedčujúce podozreniu o protiprávnej činnosti obžalovaného voči nej, pričom po príchode na miesto činu im oznamovateľka také skutočnosti potvrdzovala a umožnila im vstup do bytu. Poškodený svedok Ž. uvádzal, že mu oznamovateľka tvrdila, že potom, čo obžalovanému povedala, že zavolá políciu, tak jej obžalovaný odvetil, že kľudne nech zavolá, že si to vybaví aj s ňou aj s policajtmí. Oznamovateľku pritom našli plačúcu a v objatí syna. Vychádzal preto z toho, že obžalovaný môže na nich zaútočiť. K vlastnému priebehu skutku uviedol, že opakovane vyzýval obžalovaného na predloženie občianskeho preukazu, no obžalovaný odmietal s nimi komunikovať, nadával im a svojej žene a pritom ako kričal, k poškodenému sa približoval, a keď prišiel do tesnej blízkosti, tak 0,5 až 1,5 metra, vnímal to tak, že sa obžalovaný postavil do bojového postoja, ktorý tento poškodený, ktorý stál priamo ako prvý v poradí svedkov tohto prípadu pred obžalovaným, označil ako boxersky postoj a urobil pohyb k poškodenému hornou časťou tela a zároveň čosi povedal, a vtedy voči obžalovanému použil donucovacie prostriedky tak, že ho zhodil na zem a dal mu páku na ruku. Vtedy pristúpil zozadu Q., snažil sa obžalovanému nasadiť putá, no obžalovaný držal ruky pod telom a stále kládol aktívny odpor tým, že mal ruky pod telom, hýbal celým telom a snažil sa vyhnúť tomu, aby mu títo policajti nasadili putá. Podarilo sa im nasadiť mu putá, dvihli ho a začali ho vyvádzať z bytu von, pričom predtým ako prišli k autu, obžalovaný urobil pohyb dopredu tak, že ho dostal do predklonu, zohol sa v páse a pritom ho obžalovaný kopol ľavým kolenom do brucha a obaja spadli na zem. Následne obžalovaného naložili do služobného auta a išli na policajné oddelenie. Poškodený potvrdil, že mu tým kopnutím obžalovaný nespôsobil žiadne zranenie, z ktorých by sa musel liečiť.

Poškodený svedok Q. v podstate potvrdil túto výpoveď keď uviedol, že keď obžalovaný podával svoj občiansky preukaz poškodenému Ž., už vtedy stál blízko pri Ž. a už vtedy sa obidvaja pripravili, keby sa niečo udialo. Aj tento svedok vnímal prudký pohyb obžalovaného voči poškodenému z bezprostrednej blízkosti. Dodal, že obžalovaný urobil prudký pohyb, ktorý vyzeral, že ide udrieť poškodeného Ž., na čo Ž. použil hmaty, chvaty a Ž. pomohol, keď už bol obžalovaný na zemi. Bližšie popísal konanie obžalovaného tak, že keď stáli v obývacej miestnosti, on stál na prahu dverí, resp. vstupe do miestnosti a poškodený Ž. pred ním meter v miestnosti. Vnímal postoj obžalovaného ako bojový postoj, ktorý spočíval v tom, že obžalovaný stál blízko poškodeného Ž. a ruky mal v boxerskom postoji zovreté v pästi, pričom obžalovaný vravel, že ich „rozjebe“ a provokoval výrazmi „čo urobíš?“, „čo urobíš?“. Pritom po odovzdaní občianskeho preukazu, resp. po prevzatí občianskeho preukazu poškodený Ž. niekoľkokrát povedal obžalovanému, aby sa ukludnil. Tento svedok odôvodňoval použitie donucovacieho prostriedku tým, že obžalovaný sa pohol celým svojim ťažiskom tela dopredu, urobil pohyb rukami a vtedy poškodený Ž. zareagoval. Následne pri predvádzaní nasledovala situácia, že sa obžalovaný trhol a následne kopol poškodeného Ž. do brucha kolenom, keď tento svedok držal obžalovaného za pravú ruku a na to obžalovaný s poškodeným Ž. spadli na zem.

Výpoveď ďalšieho policajta, svedka W. N., ktorý stál za svedkom Q. potvrdzovala, že poškodený Ž. komunikoval v obývacej miestnosti s obžalovaným. Poškodeného Ž. nevidel. Komunikácia bola napätá. Videl obžalovaného sa postaviť a ísť si po občiansky preukaz cez izbu, pričom tento doklad odovzdal poškodenému Ž.. Komunikácia medzi poškodeným Ž. a obžalovaným sa vyhocovala, pričom obžalovaný uvádzal, že bol dva roky v nejakej službe, že mal nejaký výcvik a že by ich mohol kedykoľvek ako policajtov spacifikovať, keby chcel. Obžalovaného videl, že sa rýchlo postavil a rýchlou chôdzou pristúpil k poškodenému Ž. do vzdialenosti niekoľko centimetrov pred jeho tvár, pričom poškodený Ž. ho chytil za ruku a snažil sa mu dať páku, čo svedok videl cez svedka Q.. Tento svedok, ktorý podľa vlastnej výpovede bol policajtom ôsmy rok konštatoval, že zásahy, kedy sú použité donucovacie prostriedky voči osobám sa dejú cca päťkrát za mesiac, pričom pri nich vyzývajú osoby na to, aby sa postavili najmä vo vzťahu k zabezpečeniu ich bezpečnosti, aby pritom videli ruky, nohy, aby bolo zjavné, či sa nechystá niečo vykonať. V tejto súvislosti svedok dodal, že tým, ako sa obžalovaný rýchlo k poškodenému Ž. priblížil, tak poškodený vyhodnotil situáciu tak, že mu hrozí bezprostredné nebezpečenstvo a použil hmaty a chvaty a mal za to, že poškodený Ž. vyhodnotil situáciu adekvátne.

Ani výpoveď svedkyne U. F., ako členky policajnej hliadky, ktorú tvorila so svedkom N. a ktorá stála za týmto svedkom, keď k incidentu došlo, nie je v zásadnom rozpore s výpoveďou poškodeného Ž.. Aj táto svedkyňa potvrdila, že keď poškodený Ž. komunikoval s obžalovaným, tento vykrikoval, že nikto ich nevolal, bol vulgárny a hovoril niečo o vojenskom výcviku, že by im niečo ukázal, pričom intenzita jeho hlasu sa stále stupňovala a keď ho poškodený Ž. vyzýval, aby sa správal slušne, obžalovaný na to nereagoval a v jeden moment obžalovaný prudko vstal, niečo hovoril, podľa svedkyne bol zjavne v afekte, bol napätý a dostal sa prudkým pohybom do blízkosti Ž., pred jeho tvár, čo vnímala tak, akoby poškodeného Ž. išiel napadnúť, mal ruky zovreté pred sebou a takmer sa nosom dotýkal nosa svedka Ž. a vtedy poškodený Ž. použil donucovacie prostriedky. Nevidela tak, aký hmat či chvat použil poškodený Ž..

Nielen podľa týchto štyroch policajtov, ale aj podľa výpovede syna obžalovaného, svedka K. A., keď obžalovaný sa druhýkrát priblížil k policajtom, tak títo sa báli, že ich chce napadnúť, pričom keby on bol policajt, tiež by obžalovaného možno zložil v sebaobrane. Takto teda svedok vnímal konanie obžalovaného. Svedok pritom dodal, že od svojej matky, exmanželky obžalovaného, sa vtedy dozvedel, že ju obžalovaný nechcel pustiť z izby, sácal ju vtedy do kresla, keď sa chcela postaviť a tomuto svedkovi spomínala, že obžalovaný naznačoval údery, že ju zbije. Medzi jeho otcom a matkou boli vtedy vyhrotené vzťahy.

Ani z jeho výpovede pritom nevyplývalo, že by sa obžalovaný počas približovania k poškodenému Ž. pohyboval za pomoci barlí alebo spôsobom, z ktorého by vyplynulo nejaké jeho zdravotné obmedzenie, keď na opakovanú výzvu policajta tomuto odovzdal svoj občiansky preukaz. Zároveň svedok uviedol, že nevidel konanie obžalovaného, ktoré viedlo k tomu, že jeden z policajtov zložil obžalovaného na zem. Tento zákrok videl tak, že policajt kopol obžalovaného do lýtky, čo však zostalo pochybné, nakoľko svedok nevedel k takémuto konaniu policajta, ktoré nikto, ani obžalovaný, nepotvrdoval, nič bližšie uviesť. Na druhej strane ale svedok dodal, že policajt zložil obžalovaného hmatom dole, čo už poškodení Ž.E. I. Q. v podstate potvrdzovali. Svedok sa nevedel vyjadriť, čo bolo dôvodom zákroku policajta, že ho zvalil na zem. Svedok pritom dodal, že na to sa obžalovaný postavil a vystrel, čo ale ani obžalovaný ani všetci štyria policajti nepotvrdovali. Rovnako nemožno veriť výroku svedka, že obžalovaný nemal ruky v päsť pred hrudníkom, keďže, ako bolo uvedené vyššie, videl až samotný zákrok policajta proti obžalovanému a nevedel, čo bolo dôvodom zákroku policajta.

Poškodený Žec, ktorý bezprostredne zasiahol proti obžalovanému a mal najlepší výhľad na konanie obžalovaného potvrdil, že keď dostal obžalovaného na zem, tento kládol aktívny odpor tým, že ho chcel udrieť lakťom alebo rukou a tiež mal ruky pod telom, ktorým sa celý hýbal v snahe vyhnúť tomu, aby mu založili putá. Poškodený vnímal slovné napádanie obžalovaného na nich. Aj poškodený LysinO., ktorý priamo pomáhal poškodenému Ž. pri zakladaní pút obžalovanému potvrdil, že obžalovaný sa bránil nasadeniu pút a mal aj také pohyby ktorými naznačovali úder a vyzerali ako útoky. Svedok potvrdil, že vnímal zo strany obžalovaného na nich urážky a vulgarizmy. V kuse sa im vyhrážal, že má vojenský výcvik a že keby chcel tak ich tu pozabíja. Aj počas predvádzania obžalovaného tento opätovne používal na nich vulgarizmy. Dokonca aj svedok K. A. potvrdzoval, že sa obžalovaný pred policajtmi vtedy vyjadroval, že má vojenský výcvik a keby chcel, tak ich všetkých spacifikuje. Svedkyňa F. rovnako potvrdzovala, že voči policajtom bol vtedy obžalovaný vulgárny, hovoril niečo o vojenskom výcviku, že by im niečo ukázal a urobil by s nimi poriadok. Nereagoval na výzvy poškodeného Ž., aby sa správal slušne. Obžalovaný sa správal tak, že ich provokoval rečami o tom, že bol na vojenskom výcviku a že ich „rozjebe“, že im ukáže. Nesprával sa k nim slušne a urážal ich. K správaniu sa obžalovaného pri nasadzovaní pút sa nevedela vyjadriť, lebo nevidela ako došlo k založeniu pút obžalovanému. Svedok N. tiež potvrdil, že obžalovaný voči policajtom vtedy používal vulgarizmy, hoci podľa tohto svedka vyslovene policajtovi nenadával a svedok dodal, že obžalovaný sa vyjadroval, že bol dva roky v nejakej službe a že mal nejaký výcvik a že by ich mohol kedykoľvek ako policajtov spacifikovať, keby chcel. Svedok vo svojej výpovedi neuvádzal detail, ktorý potvrdzovali ďalší štyria svedkovi, že sa obžalovaný vyhrážal priamo vojenským výcvikom, čo potom neumožňuje stotožniť sa s jeho odlišným vyjadrením /proti výpoveďiam svedkov Ž., Q. O. F./ o slovnom napádaní policajtov, ktorí vulgarizmy a vyhrážky ako verbálne napádanie vnímali. Svedok k správaniu sa obžalovaného pri nasadzovaní pút sa vyjadril, že obžalovaný kládol aktívny odpor, no nepamätal si, ako konkrétne.

Obžalovaný sa pritom do rozporu s Trestným zákonom už v minulosti dostal a opakovane prejavil náchylnosť na násilné správanie sa. Nemožno prehliadnuť odpis registra trestov, z ktorého vyplynulo

spolu päť záznamom, a aj keď v štyroch prípadoch sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený, tak z hľadiska jeho osoby je zrejmé, že bol uznaný vinným za trestný čin ublíženie na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a v roku 2012 prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona. Posledné odsúdenie sa týkalo práve jeho protiprávneho konania proti jeho exmanželke, v súvislosti s ktorým zavolała policajnú hliadku v tejto trestnej veci a ktoré predchádzalo predmetnej trestnej činnosti. Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. OT/65/2017 z 19.09.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/10/2018 zo dňa 05.09.2018 bol tak odvolateľ uznaný vinným z prečinu nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona v spojení s § 139 písm. c) Tr. zákona spáchaného proti svojej manželke O. A. dňa 21.04.2017 v čase okolo 20.30 hod. na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmieneným odkladom na 3 roky. Výpis z registra priestupkov nasvedčuje tomu, že v rokoch 2015 - 2016 bol obžalovaný postihnutý za dva priestupky, a to pokarhaním a pokutou.

Zo skutočnosti, že obžalovaný rýchlo pristúpil k poškodenému policajtovi Ž. v postoji so zdvihnutými rukami pred hrudníkom a zovretými päťami keď predtým sa vyhrážal, že má vojenský výcvik a keby chcel, tak im ukáže a v kontexte nadávok, pasívneho odporu a vulgárneho a výhrážneho správania, bolo reálne predpokladať, že sa ho obžalovaný snaží napadnúť, čo vyplýva z výpovede poškodeného Ž. a poškodeného Q., ale aj svedka N.. Uvedenému v zásade zodpovedá i výpoveď syna obžalovaného K. A., ktorý vypovedal, že zasahujúci policajt si pohyb jeho otca mohol vyložiť ako útok na jeho osobu. V konečnom dôsledku i svedkyňa F. vypovedala, že videla, ako v jednom momente sa obžalovaný dostal prudkým pohybom do blízkosti Ž. pred jeho tvár, ruky mal zovreté pred sebou, ako keby ho išiel napadnúť, a vtedy poškodený X.. N. Ž. použil donucovacie prostriedky.

Verbálny vulgárny prejav obžalovaného voči poškodeným, že ich „rozjebe“, v kontexte vyhrážok, že má vojenský výcvik, a že keby chcel tak im ukáže, a to za situácie, že už svojej exmanželke prejavoval útočne naladené odhodlanie vybaviť si to prípadne aj s policajtami, keď pred ich príchodom sa správal násilne voči svojej exmanželke, plne odôvodnili reakciu poškodeného Ž., ktorú musel použiť pri výkone svojej právomoci pri preverovaní podozrenia zo spáchania trestného činu obžalovaným. Obžalovaný namiesto toho, aby sa podrobil oprávneným požiadavkám policajta, počínal si tak, že bezprostredne ohrozoval tohto policajta počas výkonu jeho právomoci. Spôsob jeho pohybu proti poškodenému Ž. nasvedčoval tomu, že zdravotné ťažkosti obžalovaného nemali na jeho správanie sa vplyv. Obžalovaný musel pritom vnímať, že poškodený N. Ž. v policajnej uniforme vystupuje ako príslušník Policajného zboru, že sa ho snaží primäť k oprávnenej súčinnosti, že od neho oprávnene požaduje preukázanie totožnosti a zaujatie takej polohy /vztyk/, aby úkon /preverenie podozrenia z trestnej činnosti a podanie vysvetlenie z jeho strany/ prebehol nerušene a nenásilne. Mal tak konať o to viac, keď si bol vedomý, že je po operácii chrbtice. Dokonca pri následnom predvádzaní na policajné oddelenie svoju útočnosť potvrdil uskutočneným útokom na telo poškodeného Ž..

Poškodení Ž. O. Q., ako policajti Policajného zboru Slovenskej republiky, sa na miesto činu dopravili v rámci svojej povinnosti vykonať v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov /ďalej len Zákon/ služobný zákrok, pretože na základe oznámenia vtedajšej manželky obžalovaného bolo dané dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu resp. priestupku obžalovaným. Postupovali v súlade s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona, dbali nielen na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby obžalovaného, ale aj na svoju vlastnú a napriek agresívnemu, vulgárnemu správaniu sa obžalovaného, preukázali dostatočnú trpezlivosť, keďže nepripustili, aby v súvislosti s plnením služobných povinností vznikla obžalovanému bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do práv a slobôd obžalovaného prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného ich služobnou činnosťou. Výlučne len na agresívne a útočné správanie sa obžalovaného, ktorý si prudkým pohybom, priblížením k poškodenému policajtovi Ž.E. vytvoril podmienky, pri ktorých bezprostredne hrozil fyzický útok na tohto policajta zo strany obžalovaného, poškodený Ž. musel použiť hmaty a chvaty a v spolupráci s poškodeným policajtom Q. predísť tomu, aby obžalovaný predstavoval fyzickú hrozbu pre policajtov a ostatné osoby prítomné na mieste činu. V súlade so svojim zákonným oprávnením vyplývajúcim z ustanovenia § 17 ods. 1, 2 Zákona, od obžalovaného sa pokúšal poškodený policajt Ž. požadovať potrebné vysvetlenie k objasneniu skutočností dôležitých pre odhalenie priestupku alebo správneho deliktu a na zistenie jeho páchatela, a keďže obžalovaný bez dostatočného ospravedlnenia alebo bez závažných dôvodov výzve nevyhovel, nielen vulgárnym správaním a fyzickou agresivitou, ktorými dával policajtom najavo, aby z bytu odišli, bol oprávnený predviesť ho na útvár Policajného zboru za účelom podania vysvetlenia, pričom nešlo o zákonnú výnimku z takého oprávnenia. Poškodený policajt zároveň realizoval svoje oprávnenie uvedené v § 17a Zákona požadovať potrebné informácie od osoby, ktorá

môže prispieť k objasneniu skutočnosti dôležitej na odhalenie trestného činu a na zistenie jeho páchatela a ani v tomto smere nešlo o žiadne výnimky z tohto oprávnenia. V súlade s § 13 ods. 1, 2 písm. a) Zákona, pred služobným zákrokom obaja poškodení preukázali svoju príslušnosť k Policajnému zboru. Výzvy poškodeného policajta Ž. adresované obžalovanému na preukázanie totožnosti boli v súlade s oprávnením policajta uvedeným v § 18 ods. 1 Zákona, podľa ktorého policajt je oprávnený vyzvať osobu, ak je to potrebné na plnenie úloh podľa tohto zákona, aby preukázala svoju totožnosť dokladom totožnosti. Obžalovaný bol pritom povinný uposlúchnuť výzvu, pokyn, príkaz a požiadavku policajta alebo strpieť výkon jeho oprávnení podľa ustanovení § 17 až 33 a oprávnení podľa osobitných predpisov, keďže mu túto povinnosť ukladá Zákon v ustanovení § 34. Použitie donucovacích prostriedkov uvedených § 50 ods. 1 písm. a), c) Zákona / hmatov, chvatov, úderov a kopov sebaobrany a pút zodpovedalo zákonu. Poškodený policajt Ž. musel na agresívne správanie sa obžalovaného, ktoré bolo spojené s prudkým pohybom v bezprostrednej blízkosti voči nemu, reagovať bez výzvy podľa § 50 ods. 3 Zákona, lebo bol sám napadnutý a vec nezniesla odklad. V súlade s § 51 ods. 1 písm. a) Zákona boli obaja poškodení ako policajti v službe pri vykonávaní služobného zákroku oprávnení použiť hmaty, chvaty, údery, kopy sebaobrany, aby zaistili bezpečnosť inej alebo vlastnej osoby pred útokom. V prvom prípade poškodený Ž. odvracal útok, ktorý mu zo strany obžalovaného bezprostredne hrozil, následne zo správania sa obžalovaného pri zakladaní pút a doprovide k služobnému vozidlu mali poškodení reálne dôvody sa domnievať, že musia tieto prostriedky používať kvôli obave, že útok zo strany obžalovaného podľa všetkých známkov bude pokračovať. Navyše obžalovaný pri predvádzaní na policajné oddelenie kládol aktívny odpor, čo odôvodnilo použitie týchto donucovacích prostriedkov aj podľa § 51 ods. 1 písm. c) Zákona a keďže obžalovaný kládol aj pasívny odpor, podľa § 51 ods. 2 Zákona boli policajti oprávnení použiť hmaty a chvaty pri predvádzaní. Použitie pút bolo odôvodnené v zmysle § 52 ods. 1 písm. a) Zákona.

Ak páchateľ svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo "ultima ratio" možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. / R96/2014/

Vysoká závažnosť predmetného skutku vylučuje pochybnosti, že by išlo o prípad neprimeraného užitia prostriedkov trestnej prevencie a prípad použitia pravidla "ultima ratio" a že by išlo o iné protiprávne konanie obžalovaného ako o trestný čin.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že vzal do úvahy všetky všeobecné i individuálne zásady platné pre ukladanie trestov, prihliadol nato, aby uložený trest zabezpečil ochranu spoločnosti pred páchatelom zabránením mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvoril podmienky na jeho výchovu k riadnemu životu a aby iných odradil od páchania trestných činov, prihliadol na jeho bezúhonnosť ako na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, i na spáchanie viacerých trestných činov ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona. Odvolací súd sa stotožnil s úvahou súdu prvého stupňa týkajúcou sa povinnosti ukladať súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona podľa zásad § 41 ods. 1 Tr. zákona a tak nie je nutné tieto úvahy opakovať v tomto uznesení, ktoré tvorí s rozsudkom súdu prvého stupňa jeden celok. Rovnako to platí aj o závere, že na dosiahnutie účelu trestu postačí už hrozba výkonu trestu odňatia slobody. S východiskami i uvedenými závermi, vzhľadom na absenciu odvolania podaného prokurátorom, ktorá bránila sprísneniu výmery trestu, bolo pritom zákonné sa stotožniť, aj keď treba dodať, že pokiaľ bola obžalovanému zohľadnená vyššie uvedená poľahčujúca okolnosť, stalo sa tak bez splnenia všetkých Trestným zákonom vyžadovaných podmienok. Obžalovaný pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti totiž podľa názoru odvolacieho súdu nevedol riadny život. Namiesto postupu podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, tak malo dôjsť k sprísneniu trestnej sadzby, a to postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona a pri prevahe priťažujúcej nad neprítomnosťou poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu /t. j. o 1 rok a 4 mesiace/ postupom podľa § 38 ods. 8 Tr. zákona, a ukladať súhrnný trest odňatia slobody od 2 rokov a 4 mesiacov do 5 rokov. Súd prvého stupňa ukladal trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, čo však bolo v rámci zákonnej trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenej v § 323 ods. 1 Tr. zákona.

Odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by bolo v súlade s účelom trestu a záujmom na generálnej a individuálnej ukladať trest miernejší. Nakoľko okresný súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil

žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného čo i len sčasti vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.